

Sat Sandesh

2025. szeptember ♦ 58. ÉVFOLYAM ♦ 9. SZÁM

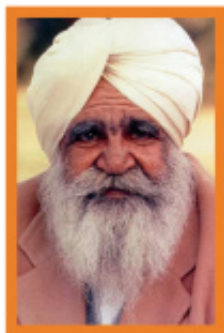
Tartalomjegyzék

2	Születésnap téren és időn túl	<i>Sant Darshan Singh</i>
5	Az adással soha nem ér veszteség bennünket	<i>Sant Rajinder Singh</i>
13	Kérdés-felelet életről, halálról, a helyes életvitelről	<i>Sant Kirpal Singh</i>
18	A szeretet örökös ajándéka	<i>Sant Darshan Singh</i>
24	<i>Spiritualitás a mindennapokban</i> Mi legyen az uralkodó szenvedélyünk? A felkészülés fontossága	<i>Sant Kirpal Singh</i> <i>Sant Rajinder Singh</i>
28	<i>Történetek</i> Történetek Baba Jaimal Singhről Élesebb, mint a kés pengéje	<i>Charan Singh</i> <i>Sant Rajinder Singh</i>
31	<i>Gyermekoldalak</i> Helyettesítsük szeretettel a haragot! Mindig törekedj a legjobbra!	<i>Sant Rajinder Singh</i> <i>Sant Rajinder Singh</i>

Igazság Üzenete

A Sat Sandesh havonta megjelenő magyar nyelvű folyóirat, amelyet a Sawan Kirpal Publications USA engedélyével az SKRM Magyarországi Közössége ad ki. A folyóirat kiadásának célja: Sant Rajinder Singh, Sant Darshan Singh, Sant Kirpal Singh, Hazur Baba Sawan Singh és az őket megelőző Mesterek tanításának közzététele. Készült a Sant Mat Alapítvány támogatásával.

ISSN: 1217-6176

Sant Darshan Singh Ji Maharaj

SZÜLETÉSNAP TÉREN ÉS IDŐN TÚL

Az élet olyan utazás, amelynek különböző állomásait számos kilométerkő jelöli. Időbe telik, amíg az életút egyik szakaszától egy másikig eljutunk. A kilométerkövek segítségével felmérhetjük a megtett távolságot és az időt, amelyet az utazással töltünk.

A Mesterek által eléink tűzött cél egy olyan hely felé hívogat bennünket, amely túl van a tér és az idő határain. Egy végállomás felé vonz, túl ezen az életen, egy olyan pontba, amely messze e fizikai világ korlátain túl helyezkedik el. Az életünk legvégző célja az önvalónk felismerése, és az Istennel való egybeolvadás. Ha ezt meg szeretnénk valósítani, egy tökéletes Mester lábához kell eljutnunk, hogy az Ő kegyes pillantása révén a testtudat fölé emelkedhessünk, egybeolvadhassunk a Mester bensőnkben megjelenő sugárzó alakjával.

Majd az Ő irányításával szintről szintre haladva, elérhessük Sach Khandot. Innen a Satguru áldásával még tovább juthatunk előre, míg végül belemerül a lelkünk a formanélküli Teremtőbe.

Ha tíz év alatt fejezzük be az utazást, és érjük el célunkat, akkor e tíz éven belül túljutunk a tér és az idő birodalmán. Ha a Satguru különleges kegyéből öt év alatt meg tudjuk tenni az utat, akkor öt éven belül sikerül kikerülnünk a tér és az idő szorításából. Az Istenemberek azért érkeznek köztünk, hogy kiszabadítsanak bennünket az idő bilincseiből; a másodpercek és percek, az órák és a napok, a hetek, a hónapok és az évek béklyóiból. Így az életünkben ezek a kategóriák mind semmivé foszlanak. Oly tökéletesen szabadok leszünk, hogy többé nem lesz szükségünk kilométerkövekre vagy a megtett távolságot

mutató egyéb jelzésekre.

Ám, amíg fogva tartja az igazi valónkat az érzéksalódás és a ragaszkodás világa, addig az idő és a hely korlátainak alávetettjei vagyunk. A szentek viszont már minden efféle korláton túljutottak. Ezért mondják: *„Ők a születés és a halál fölött állnak. Azért érkeznek a fizikai szintre, hogy fel-emeljék, és az életimpulzusukkal képessé tegyék az emberi nemet az Úrral való egysülésre.”* Ha egyszer elérték az élet legvégső célját, várhat-e rájuk további utazás? Jelenthet-e számukra bármit is az idő, annak a perceivel, az óráival, a napjaival, a hónapjaival és az éveivel együtt?

A tökéletes Mesterek isteni megbízatással érkeznek közénk, és azt a mi felemelkedésünk, a megváltásunk érdekében hajtják végre. Áldottak, akiket a szentek magukhoz szólítanak, akik eljutnak az ilyen szentek lábához, és ott menedékre lelnek. A szegyenfoltjaink, a tökéletlenségeink, a világhoz és a földi vágyainkhoz való kötődésünk ellenére a Mester örömmel vett magához bennünket. Ő a halhatatlanság birodalmához tartozik, és miután elfogadott, az örökkévalóság régiójába emeli a lelkünket.

Remélhettünk-e ennél nagyobb áldást, még a legmerészebb álmainkban is? Ily határtalan kegyben részesülve, vajon nem kötelességünk-e, hogy méltóvá váljunk rá? Nem fontosabb-e mindennél, hogy hazafelé igyekezzünk? A miénkhez hasonló életekben nem elegendők a kilomé-

terkövek az útszakaszok jelzésére. Apróbb kövekre is szükségünk van, hogy méterenként, százméterenként is jelöljék a már megtett távot; így haladunk előre az úton lépésről lépésre, méterről méterre, kilométerről kilométerre.

Felismerjük majd, hogy ezen az utazáson a járásunk tempója össze sem hasonlítható az idő sebességével. Az idő gyorsan száguld, mi pedig csak lassanként araszolgatunk. Az idő szinte röpül, mi viszont még alig jutunk előbbre az élet-utazáson. A célunk ne csak az legyen, hogy lépést tartunk az idővel, hanem haladjunk még ennél is gyorsabban, hogy jóval azelőtt célba érhessünk, mielőtt a halál kopogtat az ajtónkon!

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj

AZ ADÁSSAL SOHA NEM ÉR VESZTESÉG BENNÜNKET

A meditáció és a spirituális élet folytatása átforgató erejű. Mialatt a külső világra koncentrálnak a napjaink, abban a tévképzetben élünk, hogy amikor másokkal megosztunk valamit, annyival kevesebbünk lesz. Hiszen, ha öt almánk van, és hármat a szomszédunknak adunk, akkor csak kettő marad nekünk. Ez egyfajta veszteségérzést kelthet bennünk. Emiatt sokan szorosra zárt marokkal őrzik mindazt, amijük van, az attól való félelmükben, hogy kisemmiződnek.

Ehhez a gondolathoz kapcsolódik a következő történet, amely egy szentről szól. Egy kis faluban élt a családjával, ahol voltak nagyon gazdag, és rendkívül szegény emberek is. A szent a tetteivel bizonyította annak fontosságát, hogy a lehetőségeink függvényében segítsük az éhezőket és az elesetteket.

Ő maga keményen, szorgalmasan dolgozott, hogy el tudja tartani a feleségét és a gyermekeit. Bár a figyelmét Istenen tartotta, arra törekedett, hogy a szerettei részére kényelmes életkörülményeket sikerüljön biztosítani.

Történt egyszer, hogy egy ember, aki már hosszabb ideje attól rettegett, hogy éhezni fog a családja, rájött, hogy végképp nincs miből ennivalót vennie. Nem talált munkát, ezért a bűn útjára tért, lopni kezdett, hogy betevő falathoz juttassa őket. Egy napon nem ismerve fel, hogy hova tört be, a szent otthonára esett a választása, aki felébredt a zajra. Nem akarta, hogy a felesége megijedjen, ezért nagyon óvatosan résnyire nyitotta a háló ajtaját, hogy lássa, mi történik a másik szobában.

A tolvaj éppen a fiókokban, a polcon keresgél. A házigazda nyu-

godtan figyelte, amint értéktelen dolgokat, régi ruhákat, a gyermekei törött játékait és konyhaedényeket gyűjt össze. Közben ilyen gondolatok jártak a fejében: „Ez az ember az életét kockáztatja azzal, hogy betör valakhez csak azért, hogy értéktelen semiségeket raboljon. Ha elkapják, és börtönbe csukják, nagyon fog hiányozni a családjának. Nagy bajba kerülnek a szerettei. Könnyen lehet, hogy közben éhen halnak.”

Mivel nagyon megesett a szíve a tolvajon, eldöntötte: „Segítek neki.” Belépett a szobába, ami nagyon megriasztotta a másikat. „Ne aggódj! Nem azért jöttem, hogy bántsalak, feljelentselek. Mondd meg nekem, hogy miért lopsz!”

A betörőt sokkolta a házigazda

kedvessége, hiszen bűnös dolgot követett el. „A családom már hosszú ideje nagy nélkülözésben él. Hiába keresek munkát, és ha kölcsönt próbáltam szerezni, durván elutasítottak. Bocsáss meg, de nem találtam más módot arra, hogy gondoskodjak róluk!” – mondta. A szent válasza így hangzott: „Ám mindannak, amit összegyűjtöttél, nincs értéke. Így még annyi pénzhez sem juthatsz hozzá, hogy egy-két napig enni tudj adni belőle a gyermekeidnek. Akkor újra bele kell ülnöd ugyanebbe a csónakba, folytatnod kell a lopást. Könnyen megeshet, hogy valahol lefűlelnek, és akkor mi lesz azokkal, akik miatt a bűn útjára léptél?” „Igazad van – ismerte el a tolvaj – de mi mást tehetnék?”

„Ha már el akarsz vinni valamit, a felső fiókból vedd ki azt a nyakláncot, amelyet valamikor én adtam a feleségemnek! Így legalább esélyed lesz arra, hogy valamennyi pénzhez juss.”

Az idegen először meghökkent, majd valami eddig ismeretlen érzés töltötte be a bámulattól, hogy a szent pontosan megmondta, hogy hol talál egy ékszert. Megköszönte, és elsiegett. Közben a feleség felébredt a nappaliból érkező zajra, és amikor belépett oda, felfedezte a kihúzott fiókot. Odafutott, és azonnal észrevette, hogy hiányzik a nyaklánc. „Ó, valaki ellopta!” – kiáltott fel. „Legalább ötezer dollárt ér.”

A szentnek erről fogalma sem volt. „Akkor még kevesebbet ért, amikor megvetted nekem, de az oly régen volt. Megtudtam, hogy ma ennek ekkora az értéke” – magyarázta a felesége.

Ezt hallva a szent kifutott a házból. „Hova rohansz?” – kiáltott utána az asszony. „Mindjárt visszajövök” – nyugtatta meg a férje. Rohant, hogy utolérje a tolvajt. Majd, amikor megpillantotta, felkiáltott: „Állj meg!” Az azt hitte, hogy meggondolta magát, és vissza akarja kapni a nyakláncot. Gyorsabb tempóra kapcsolt, hogy lerázza a szentet, aki lihegve, fújtatva igyekezett a nyomában maradni. Majd elkiáltotta magát: „Lassíts már le végre! Nem akarom elvenni a láncot, sem téged elfogni. De valami nagyon fontosat szeretnék mondani

neked.” A másik megállt, bevárta a szentet, aki azt mondta: „A nyaklánc egyáltalán nem valami kis értékű bizu. Megtudtam, hogy ötezer dollárt ér. Csak biztos akartam lenni abban, hogy amikor eladod, ne hogy becsapjanak, valami csekély összeget adva érte. Ha megkapod azt, amennyit ér, nemcsak a családotról tudsz gondoskodni, hanem üzleti vállalkozásba is kezdhetsz. Soha többé nem kell éheznetek.”

A tolvaj a döbbenettől képtelen volt megszólalni. „Milyen ember az, aki nemcsak hagyja, hogy ellopjak tőle valami értékes dolgot, hanem felkészít arra is, ne hogy eladáskor becsapjanak.” A szeme megtelt könnyel, oly mélyen megérintette a szent nagylelkűsége. Még soha nem tapasztalt ilyen gyöngédséget, kedvességet, önzetlenséget. Felismerte, hogy egy nagyszerű, adakozó szellemű és végtelenül szeretetteljes lélekkel találkozott.

Térdre esett, és bocsánatért esedezett. Vissza akarta adni a nyakláncot, de a szent nem vette el tőle. A tolvaj ezt mondta: „Az egész eddigi életemben most először éltem át olyan szeretetet, amire nincs szó. Érzem, ahogy ettől belülről megváltozom. Arra vágyom, hogy hozzád hasonló, vagyis isteni módon éljek. Kérlek, fogadj el tanítványodul!”

A szent válasza így hangzott: „Előbb a nyaklánc eladásával gondoskodj a családotról, kezd el a saját vállalkozásodat, hogy folyamato-

san el tudd látni őket! Én majd veszek a feleségemnek egy másik ékszeret.” „De téged így veszteség ér” – vágott közbe a tolvaj. „Lehet, hogy ezt gondolod, ám annál sokkal többet kaptam, mint amihez te jutottál hozzá. Nincs nagyobb nyereség az életben, mint az öröm, amely az adásból, a megosztásból és Isten megelégedettségéből ered, amiért szeretet van bennünk az embertársaink iránt. Az abból eredő örömöm, hogy segíthettem rajtad, és te elkezdted megváltozni – felbecsülhetetlen, határtalan. Soha senkit sem ér veszteség, ha önzetlenül ad.”

Mindenki, aki már átélte az önzetlen adás érzését, ismeri az ezzel

együtt a bensőben megjelenő szeretetet. Ha Isten kedvét leli bennünk, mert valamit megosztunk másokkal, ha adakozunk, azt százszorosán kapjuk vissza az Ő öröme formájában.

Isten maga a teljes tudatosság állapota. Ha önzetlenül, szeretettel telt cselekszüink, a mi tudatosságunk is magasabb szintre emelkedik. Ekkor ugyanis inkább másokról gondoskodunk, mint magunkról. Ez olyan állapotba juttat bennünket, amelyben a lényünk lényege összekapcsolódik mások szívével, lelkével. Mivel Isten ott él mindenki benn, ezért ez az összehangolódás valójában Ővele történik meg. Ha túlszárnyalunk az önösség érzésén, és készen

állunk a megosztásra, bizonyos áldozatok meghozatalára, akkor az isteni-séggel állunk összeköttetésben. A meditáció segít abban, hogy felfedezzük magunkban a Naam kincseit, és mindenki másban meglássuk Isten Fényét. Ennek köszönhetően egyre önzetlenebbé válunk.

Sokan élnek az ínséges, szűkös életfeltételek elképzelése miatti mentális nyugtalanságban. A veszteségnek még a gondolatától is tartanak, sőt rettegnek. Ezért félnek adni. Ha pénzzel támogatnának valakit, nekik kevesebb maradna. Ha a tárgyaikból, a javaikból juttatnának másoknak, ezt veszteségként élnék meg. Még a szeretet nyújtásával kapcsolatban is az az érzésük, hogy akkor a tárházukban kevesebb marad belőle. Pedig a szép szállóige így szól: „A szeretet az egyetlen olyan portéka, amelyet másokkal megosztva, végül a korábbiaknál is többünk lesz belőle.”

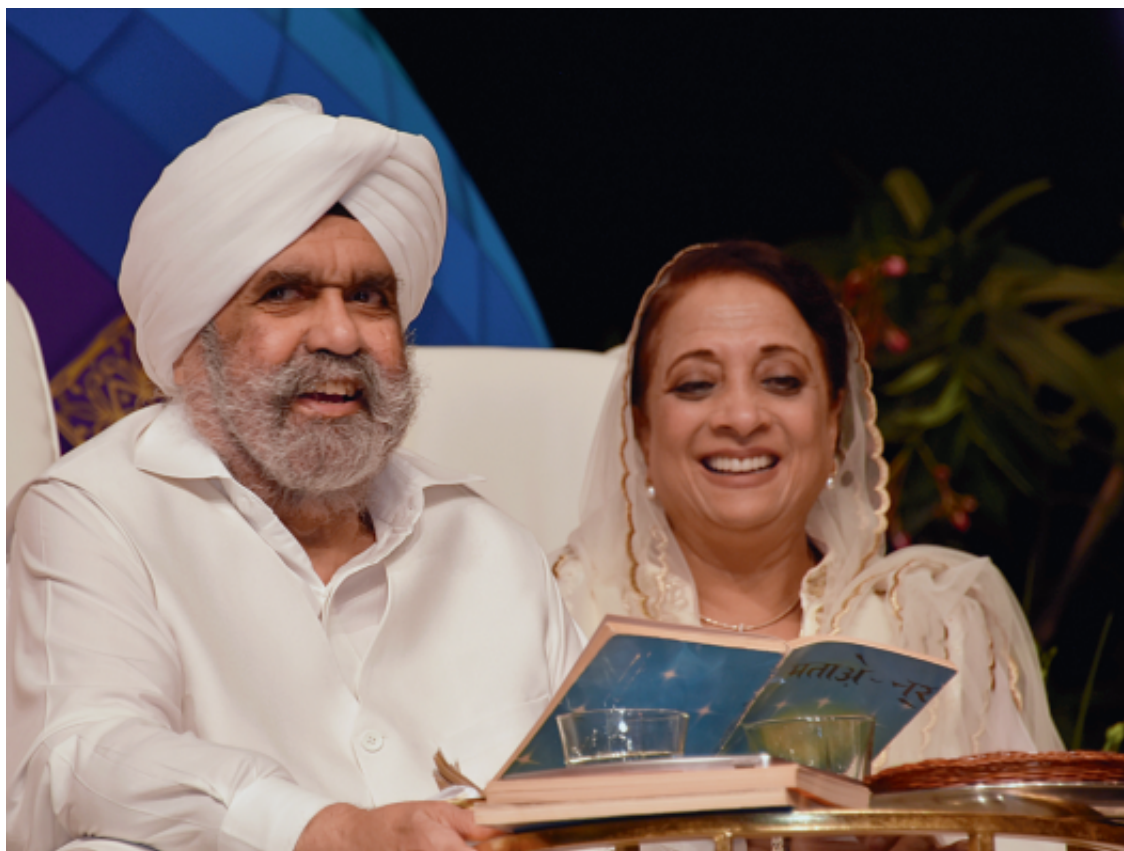
A szentek és a spirituális Mesterek jól ismerik a szeretetnek ezt a tulajdonságát, és igyekeznek ezt megismertetni a világgal. Az Ő életük a minta arra, hogy miként osztozzunk másokkal. Azt mondják, hogy az emberi lét egyik célja az, hogy adjunk és adjunk. Ha ezt önzetlenül tesszük, soha nem fog veszteség érni bennünket. Aggódunk amiatt, hogy nem lesz elég pénzünk, ennivalónk és elegendő mennyiségben mindaz, amit értékesnek érzünk. Ezért összehordunk, felhalmozunk egy csomó mindent, amihez hozzákapcsolódik az a

gondolat, hogy a jótékonyságra ráfizetnénk, kár érne bennünket. Ám magasabb szemszögből nézve: ha adunk, akkor kapunk is.

A bőkezűség, a nemeslelkűség sokféle módon megjutalmazódik. A természetben ugyanis semmi sem vész el. Ha nem a viszonzás reményében vagyunk bőkezűek, a jutalmak az önzetlenség természetes melléktermékeként fognak megjelenni. Hiszen ez egy lépés Isten felé, amelyre válaszul Ő százakat lépve siet felénk. Sok esetben valamilyen formában annak sokszorosát kapjuk vissza, amit mások megsegítésére nyújtottunk.

Ahelyett, hogy félelemmel, aggodalommal telten, önző módon él-nénk, inkább tárjuk ki a szívünket, és legyünk nagylelkűek azokhoz, akik arra rászorulnak. Kövessük a szentek példáját! Így működött Hazur langárja is. Az ott dolgozók tele voltak kétértelműségekkel, és panaszkodtak Őneki, mert a raktárban lévő élelem egyre fogyott, miközben az étkezők száma rohamosan emelkedett. Ő hatalmas nyomatékkal igyekezett megnyugtani az embereket, hogy a langárban mindig lesz elegendő ennivaló. Amikor kitartottak a véleményük mellett, Ő letakartatott egy kosárnyi csapatit, és abból bőven jutott mindenkinek, aki csak kért belőle.

Szemtanúi lehettünk annak, hogy az ehhez hasonló helyzetek Sant Kirpal Singh és Sant Darshan Singh idejében is mily sokszor megismétlőd-

tek. Az Ő kegyük ma is kiárad ránk. A langárban lévő ennivaló és a prashad mindig annyi, amennyire éppen szükség van. Az egyik legnagyobb dolog, amelyet egy ember meg tud tenni: mások odaadó szolgálata. Sant Kirpal Singh gyakran kiemelte: „Adj, adj és adj!” Sokan, a veszteségtől félve, nem merik ezt megtenni. Nem ismerik fel, hogy az univerzumban a bőség törvénye működik. Haérés nélkül, önzetlenül törődünk másokkal, végül gazdagabbá válunk.

Ezzel kapcsolatos a következő epizód. Egy szent sétá közben megpillantott egy asszonyt, aki a földön ülve sírt. Ahogy közelebb ment hozzá, észrevette a gyermeke testét mel-

lette. Megtudta, hogy a kisfiú meghalt. Az anyja zokogva magyarázta, hogy arra sincs pénze, hogy betakarja a testét, mielőtt a krematóriumba viszi. A szent szíve annyira megesett rajta, hogy odanyújtotta a saját ruháját, hogy azzal fedje be a halott testet.

A legtöbbször az ilyen helyzetekre oda sem figyelnek. Mennek a saját dolgaik után. A nagy lelkek együttérzéssel igyekeznek enyhíteni mások fájdalmát, ugyanúgy, mintha a saját családtagjaikról lenne szó. A szent számára a nő és a gyermeke egyaránt idegen volt, mégis együttérző módon segített.

Soha nem ér hátrány bennünket, ha adunk. Sok lehetőség kínálkozik a

szükséget szenvedőkről való gondoskodásra, bizonyos áldozatok meghozatalára. Majd lehetséges, hogy valamilyen formában megjelenik ennek ellentételezése, vagy a körülmények megváltoznak, és végül nem kell megtennünk azt, amire késszen álltunk. A jutalmak között ott van a megelégedettség érzése is, hogy nem mentünk el érzéketlenül az embertársaink gondjai, problémái mellett. Érezzük, ahogy Isten kegye ránk árad, amiért önzés helyett az adást választottuk. Ha szűkkeblűen viselkedünk, később megjelenhet a bűntudat, a sajnálat érzése, amiért nem éltünk a segítségnyújtás lehetőségével.

Nincs nagyobb öröm, mint ami önzetlen törődéskor, figyelmes gondoskodáskor tölti be a szívünket. Ilyenkor azt tapasztaljuk, hogy egyre több áldás száll ránk, és megérezzük az isteni szeretetet.

Hányszor esik meg, hogy csak azért teszünk jót másokért, mert ezzel hatni szeretnénk a környezetünkre? Vajon a munkahelyünkön alázatosan, kedvesen beszélünk a főnökünkkel, miközben bántó módon viselkedünk a munkatársainkkal, a beosztottainkkal szemben? Csak akkor adunk, ha hivalkodhatunk vele, hogy mennyire bőkezűek vagyunk, ugyanakkor érzéketlenül elmegyünk olyan valaki mellett, akinek a helyzetén pár gyengéd szó, egy kis figyelem is sokat enyhítené?

A játékonyságunk a lelkünkben

eredjen! Az elménkből ugyanis gyakran csak önző érvekre számíthatunk. Adományozáskor mások dicséretére, elismerésére, figyelmére vágyik – ez pedig valójában nem más, mint önmagunk kiszolgálása. Lélekből a segítségnyújtás őszinte igyekezetével, önzetlenül tevékenykedünk. Ilyenkor Isten a cselekvő bennünk, aki soha semmit sem vár el azért a rengeteg kegyért cserébe, amellyel az összes létformát megajándékozza. Kövessük az Ő példáját, bensőből, önzetlenül, szeretettel, mindenféle figyelemfelkeltés, show nélkül tegyük a dolgainkat!

A spirituális fejlődéshez nélkülözhetetlen a magasztos értékek beleültetése az életünkbe. Ez azt jelenti, hogy ezekkel összhangban, felügyelet alatt tartjuk a gondolatainkat, a szavainkat és a tetteinket. Nyilván erőszakmentesen, alázatban, mindenki iránti szeretetben, másokat szolgálva igyekszünk élni, hiszen ezek a spiritualitás alapkövei – és meditálunk, hogy ráleljünk Istenre a bensőnkben. A kedvességünk és a türelmünk nemcsak a hasonló gondolkodásúakra van nagy hatással, hanem azokra is, akik még nincsenek a spirituális úton.

Az útkeresőkre ösztönzően hat, ha látják a kiegyensúlyozottságunkat, összefogottságunkat, és megtapasztalják az önzetlen figyelmünket, törődésünket. Ha azt tapasztalják, hogy a kihívó, erős próbáló helyzetekben harag, erőszak, önzés nélkül reagá-

lunk, ennek hatására bennük is vágy támadhat a változásra. Fontos, hogy váljunk a spirituális értékek modelljévé a mindennapi életben! Ha mások azt látják, hogy nemcsak beszélünk ezek fontosságáról, hanem ezekkel összhangban élünk, ez kedvező hatással lesz rájuk.

Amikor szolgálunk, az a mi választásunk, hogy a váratlan helyzeteket nyugalommal, kedvesen, alázattal kezeljük, vagy negatív módon, indulatosan, dühösen, kioktató módon reagálunk. Az utóbbi esetben elvesz a szeva értéke, hiszen többé nem vagyunk önzetlenek. Mások csodálkozni fognak, hogy vajon mik a spirituális életvezetés jótéteményei, ha változatlanul erőszakosak, haragosak vagyunk, ha hagyjuk, hogy az egónk eluralkodjon rajtunk. Ilyen helyzetbe keveredve nem vagyunk mások előtt az isteni szeretet üzenetének továbbadói. Arra van szükségünk, hogy minden olyan helyzetben is őrizzük meg a benső egyensúlyunkat, amikor a dolgok nem az elvárásaink, az elképzeléseink szerint alakulnak! Ekkor jó példák leszünk mások előtt.

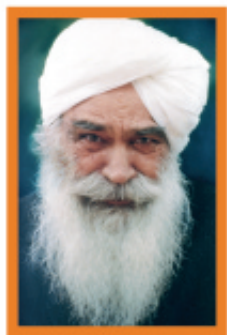
Az erkölcsi tisztaság, a pozitív gondolkodás és az önzetlenség mellett arra van szükségünk, hogy a figyelmünket a bensőnkbe fordítva tapasztalatokat szerezzünk az isteniség csodáiról, Isten jelenvalóságáról, és a lelkünk újra egyesüljön Ővele. Sant Darshan Singh verse így szól erről:

*Egy keggel teli pillantás gyógyír
a világ minden fájdalmára.
De, ó jaj, hol kaphatnám meg
ezt az áldott szeretetet?*

Ahogy spirituálisan fejlődünk, fontos, hogy az élet által felkínált legkülönbözőbb helyzetekben az etikai értékek legyenek jelen a gondolatainkban, a szavainkban és a tetteinkben! Az emberi lényeken kívül a gondoskodásunk terjedjen ki az állatokra, a növényekre és az egész földi otthonunkra is! Emellett napi rendszerességgel meditáljunk, hogy tapasztalatokat szerezzünk az igazi valónról, a lelkünkéről.

A szavaink és a tetteink a gondolatainkból születnek meg. Ha a segítőkészség ott van a gondolatainkban, ez fog visszatükröződni az összes megnyilvánulásainkban, az interakcióinkban. Ha másoknak a szolgálat fontosságáról beszélünk, mi legyünk erre az élő példák! Ezt ne úgy tegyük, hogy közben a többi szevadár viselkedését megítéljük, mert akkor nem leszünk hitelesek.

Legyen erőnk ahhoz, hogy akkor is adjunk, amikor nekünk sincs túl sokunk, a mi ellátottságunk se bőséges! Ne forduljunk el ilyen indokkal a gondoskodást igénylőktől! Ismerjük fel, hogyha segítünk valakin, Isten, aki figyel bennünket, örömét leli ebben, és valamilyen formában a kegyében fog részesíteni bennünket. Aki ad, azt soha nem éri veszteség.

Sant Kirpal Singh Ji Maharaj

KÉRDÉS-FELELET ÉLETRŐL, HALÁLRAÓL, A HELYES ÉLETVITELRŐL

Kérdés: *Kérlek, magyarázd el, miért megy végbe az élet színjátéka?*

Mester: Ez az egész a kéréllhetetlen karma törvényének a kifejeződése. A vágy a lényegi oka a teljes megköötözöttségnek és az újraszületésnek. A spirituális tökéletesség célja egyedül úgy érhető el, ha tudatos munkatárssá válunk az Isteni Tervben, ami tökéletes önátadással és az ego teljes felszámolásával valósítható meg. Erre nagyon világos és részletes magyarázatot találhatunk a Karma című könyvben.

Kérdés: *Miután megkaptuk a beavatást, az életünk milyen mértékben előre elrendelt, és mekkora a szabad akarat területe?*

Mester: Hat dolog tartozik a sors karmához. Ezek vannak előre elrendelve: egészség – betegség, szegénység – gazdagság, elismertség, megbecsülés – megszegényülés, gyalázat. A Mester kegyéhez társuló buzgó és fáradhatatlan erőfeszítés, az önellenőrzés és az önfegyelem nagyon fontos szerepet játszik a fejlődésünkben, a jobbá formálódásunkban. Nagyon sok kedves testvérem – boldogtalan és zaklatott életúttal a háta mögött – miután megkapta a szent beavatást és odaadón meditált a Naamra, ezzel jogot formálhat arra, hogy szentéletűvé váljon.

Kérdés: *Mi történik velünk a halál után? Egy másik helyre kerülünk, ahol továbbhaladunk a születés és a halál folyamatán, fejlődünk, keresünk, egészen addig, míg újra rátalálunk a Mesterünkre?*

Mester: A kérdésed nyilván az élő Mester beavatottjaira vonatkozik.

Ha igen, akkor világosan értsük meg a következőket: mindazok a kedves és szeretett személyek, akik szent ajándékként megkapták a beavatást az Isteni Fény-és Hang-áradatba, a bensőben is a kegyes Mestererő teljes védelmét élvezik. A legtöbb karmikus adósságunkat azalatt egyenlítjük ki, mialatt a normális, a sors karma által meghatározott életünket éljük. Ha a maradék (kisebb) karmikus terhet még az előtt kifizetjük, hogy elhagynánk a testünket, akkor nem születünk meg újra.

Ha bizonyos elemi erejű világi vágyak megmaradnak, akkor a beavatott lelkek újabb emberi születést kapnak, de olyan kedvező környezetbe kerülnek, ahol lehetőségük lesz a spirituális utazásuk folytatására, az akkor munkálkodó élő Mesterrel való találkozásra. Az ilyen lelkek spirituális fejlődése az Ő irányításával folytatódik tovább.

Kérdés: *Miért kell elrejtteni előlünk az előző életeinket?*

Mester: Ennek nagy jelentősége van. Az egész emberi élet színjáték, amely a karma elkerülhetetlen törvényén alapul. A lelkek szorosabb találkozásaiából, együttléteiből és elválásaiból áll, hogy így ki-egyenlítődhessen a szüntelen „adok-kapok.”

Ha ismernénk ezeket a karmi-

kus adósságokat, amelyek a múltban keletkeztek, és ha például olyasmi derülne ki, hogy a mostani életünkben született fiaink, lányaink a múltbeli adósaink, akkor az ő megszületésük, a felnevelésük a józan ész elvei alapján nehézségekbe ütközne. A negatív erő egyik fő feladata, hogy eltitkolja ezeket az igazságokat az emberi lények elől. Így tartja mozgásban a földi életet. Lehet, hogy elcsodálkozunk, amikor megtudjuk, hogy Kál három fontos kedvezményt kapott a Mindenhatótól, ahogy ez a *Sar Bachan*ban le van írva:

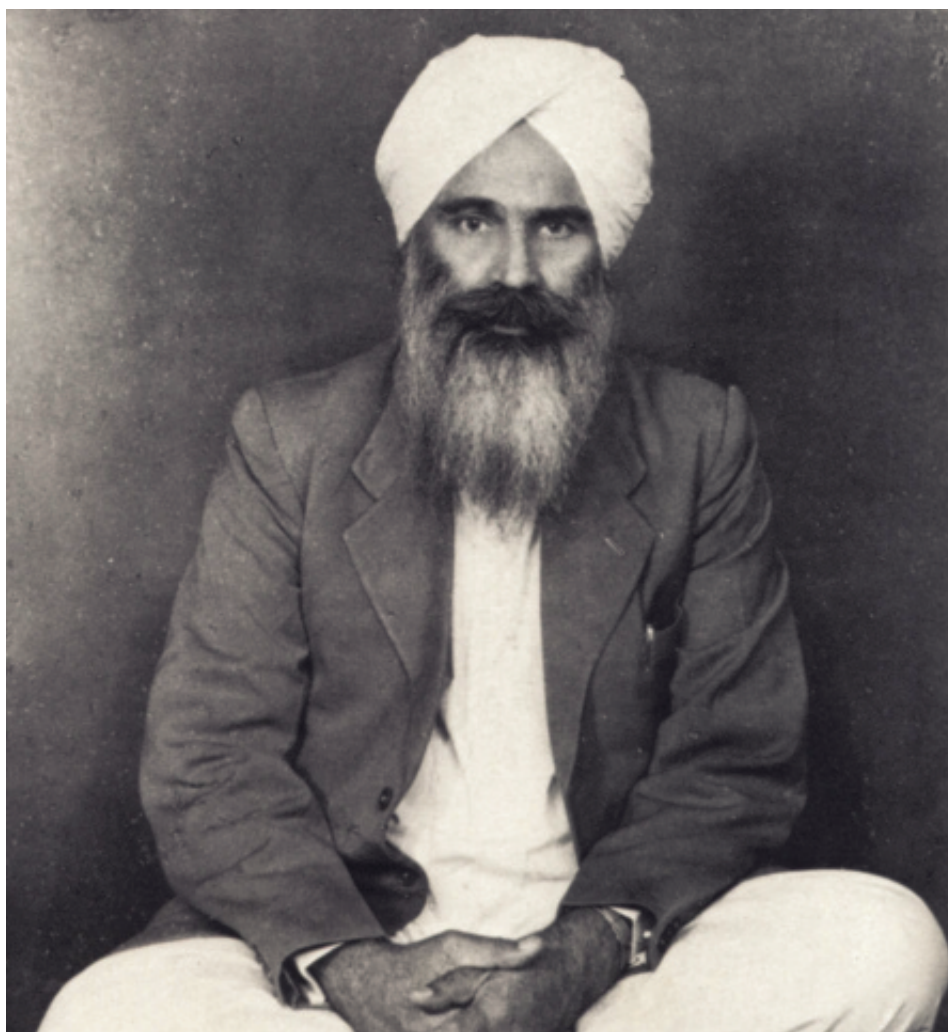
1. Senki sem ismerheti az elmúlt életeit.

2. Senki sem tudhat a halála pontos idejéről, az eltávozása napjáról.

3. Az élő Mester ne csodák bemutatása után adja meg a beavatást, hanem csak satsangok tartásával, és csak akkor kapják meg az érintettek a beavatást, ha ők fordulnak a Mesterhez, és kérik azt.

Kérdés: *Sok ledolgozni való rossz karmám van?*

Mester: Minden beavatottnak egy csomó jó és rossz karmája van, amelyeket a fizikai létezése alatt ki kell egyenlítenie. A „jó” és a „rossz” meghatározás nem igazán helyes, nem találó, mivel mindkettő maga után von bizonyos tartozásokat, amelyeket megfelelő módon el kell rendezni.

Elég, ha tudomásul vesszük, hogy a Mennyei Elrendelések hibátlanok, és az Isteni Gondviselés mindig kegygyel telített. Az üdvöt adó rendszeres és odaadó meditáció a beavatott összes kilátását, a teljes jövőjét megváltoztatja, hiszen minden lépésénél a Mester kegygyel teli keze óvja őt. Legyünk meggyőződve arról, hogy bármilyen

számlát kell is kiegyenlítenünk, az végső soron a spirituális javunkat szolgálja!

Örömteli, hálás szívvel álljuk ki az életünk viszontagságait, nehéz helyzeteit, minden reményünket és törekvésünket a kegyes Mester erő lábához helyezve!

Kérdés: *Ha valami olyat eszünk, például kekszet, amely tojást tartalmaz*

vagy tartalmazhat, amiről esetleg az illető tud is, mégis megeszi, az milyen hatással lesz rá?

Mester: Ha rendszeresen meditálunk – és beavatásakor a tanítvány ezt felvállalta – ebben az esetben a legapróbb dolgok is hatással lesznek ránk.

Mondok erre egy személyes példát! A könyvelői területen dolgoztam a hadseregben, és az ezredünk éppen a tűzvonalban állomásozott. Kaptam egy tisztí szolgát, aki főzött rám, és egyéb háztartási feladatokat (takarítás, stb.) is ellátott.

Azt mondtam neki: „Én nem tudok felelősséget vállalni az életviteledért, de egy dologra nagyon szigorúan ügyelned kell. Senki nem jöhet be a konyhába, mialatt az ételt főzöd! Közben folyamatosan ismételd Isten valamely nevét, amelyet a szentírásokból kiválasztasz! Csak ennyi a kérésem.

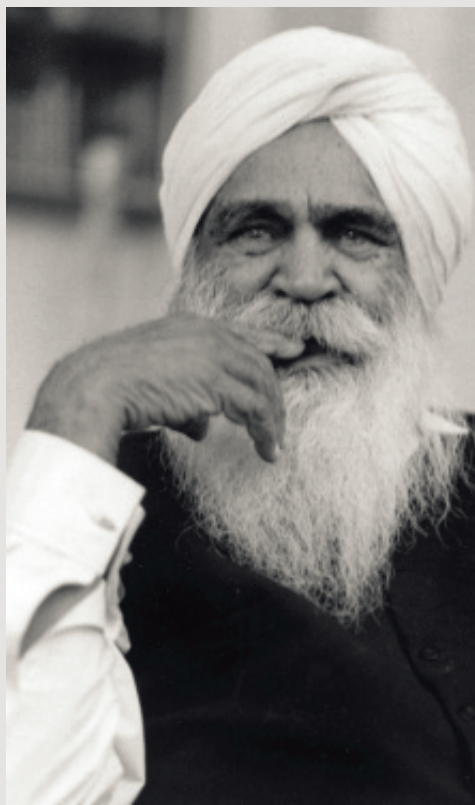
Két-három napig engedelmesen betartotta, amit kértem. Napközben nagyon lefoglalt a munkám, ezért az volt a szokásom, hogy éjjel meditáltam. Az egyik ilyen alkalommal a megszokott csend helyett valami furcsa érzés jelent meg az elmémben – valami nyugtalanság, figyelemzavaró rezgések. Reggel beszéltem a tisztiszolgával. „Volt valaki a konyhá-

ban?” – kérdeztem. „Senki” – hangzott a válasz. „Miért nem mondasz igazat?” – tettem fel az újabb kérdést. Erre ő elismerte: „Igen, valakivel beszélgettem főzés közben.”

Visszatérve a kérdésedre: Ha valaki a bensőjében tele van szennyeződésekkel, egy kicsivel több hatását nem fogja érzékelni. Ám, ahogy előrehalad a spirituális megtisztulás útján – és a tanítványnak ez a célja – akkor még az apró piszok, negatív rezgés jelenlétét is megérzi az ételeiben, és ez egyre jobban zavarni fogja. Az ilyen étel – akármi legyen – nem válik a javára.

Fontos, hogy a megélhetésünkre valót, így azt is, amiből az enni-valót megvesszük, becsületes munkával keressük meg! Lehet, hogy arra egyáltalán nem gondolunk, hogy annak a rezgése is belekerül az ennivalóba, aki azt megveszi. Ha ezt türelmetlenül, háborogva, vitával fűszerezve teszi – az nem jó.

Most következik a főzés. A régi Indiában senkinek sem engedték meg, hogy konyhai munkát végezzen, ha előtte nem fürdött meg. Főzés közben elvárták, hogy az illetők őrizték meg a gondolataikat Istennél. A tanítványok esetében ez a simran ismétlését jelenti. Így

az étel Erővel töltött lesz.

Sajnos a legtöbbször nem ügyel a gondolataira bevásárlás és főzés közben. Legyintünk. „Ó, ezek csak apróságok!” Csakhogy ezek mind hatással vannak ránk. Ha valaki a becsületesen megszolgált keresztéből Istenre emlékezve készít ételt, annak nagyon jó hatása lesz rá. Evés közben ezt a jó gondolatokkal tovább erősíthetjük.

Ha rosszat gondolunk másokról, főleg az ételek elkészítése közben – ezzel ártalmára vagyunk azoknak, akik azt megeszik. Ezért még gondolatainkra is nagyon

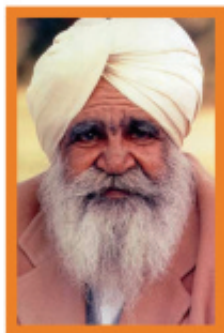
ügyeljünk a konyhában! Ugye, ez semmibe se kerül?

Kérdés: *Mester! Amikor utazunk, és idegen konyhák ételét fogyasztjuk – éttermekben vagy más helyeken – elég az, ha a vegetáriánus ételek fogyasztása előtt mondjuk a simrant?*

Mester: Létezik ennél nagyobb erőnk? De ne csak ekkor, hanem egész nap itassa át a gondolatainkat a simran!

Egyszer, amikor a hegyekben voltunk a Mesterünkkel, Hazurral, semmi más nem volt a közeli faluban, mint hús és kenyér. Megkérdeztük, hogy mit tegyünk. Semmiféle bolt nem volt ott, ahol vegadolgokat vehettünk volna. „Miért lenne ez gond?” – kérdezte. Kenyeret és tejet vagy curdot, (aludttejet) bármelyik háznál vehettek. Az a mi kötelességünk, hogy legyünk elővigyázatosak. Ha olyan ételt fogyasztunk (hús, hal, baromfi, tojás vagy amelyek ezeket tartalmazhatják), vagyis az étel nem tiszta, akkor beszennyezzük vele magunkat.

Fontos annak felismerése, hogy a helyes megértés a jó gondolatok forrása. Különböző spirituális témájú előadások meghallgatása előkészítheti a helyes megértést, de ez csak akkor válik a javunkra, ha nem másokat akarunk megváltoztatni, hanem önmagunkat kívánjuk jobbá formálni.

Sant Darshan Singh Ji Maharaj

A SZERETET ÖRÖKÖS AJÁNDÉKA

Az összes látó, szent, spirituális Mester, aki valaha e világba érkezett, ugyanazt az üzenetet hozta magával: az emberi test Isten valódi temploma. A legnemesebb forma az egész teremtésben. Annak csúcsa és koronája. A szentírások szerint az emberi lény megteremtésekor még az angyalok is azt az utasítást kapták, hogy tisztelettel haloljanak meg előtte. Ha ugyanis az angyalok, az istenségek és az istennők el szeretnék érní az örök boldogság, a békesség, a megváltás állapotát, akkor előbb nekik is emberként szükséges megszületniük.

A mi földi küldetésünk nem valamely közösséghez, országhoz, térséghez kapcsolódó megbízatás. Ugyanis ez isteni elrendelés. Óhozzá tartozik az egész teremtés, beleértve ebbe az összes embert is.

Mindazoknak közös a missziója, akik hisznek Istenben, és beleveszték az isteni mámorba. Ám azoké is, akik nem fogadják el az Úr létezését. Az első körbe tartozók theistának, Istenimádónak vallják magukat, az utóbbiak agnosztikusnak, szabadgondolkodónak.

Ténylegesen ki nevezhető Isten valódi tisztelőjének? Olyan valaki, aki minden virágban, falevélben, rügyben és az összes tüskében megpillantja a Teremtő tündöklését. Bár hangzatosan, nagy szavakkal bizonygatjuk azt, hogy „Istenhívők vagyunk”, de vajon elgondolkodtunk-e valaha is azon, hogy mi ennek a kijelentésnek az igazi jelentéstartalma? Csak akkor lehetünk a szó valódi értelmében ilyenek, ha az egész teremtésben, minden emberben, állatban, ma-

dárban, rovarban, fűszálban, virágban, rügyben és tüskében tanúsítjuk a Teremtő magasztosságát.

Egy költő szavaival:

*Én nemcsak a virágokat,
hanem még a töviseket is,
vagyis az egész kertet imádom.*

Ez a spiritualitás lényege. Soha senkit se gyűlöljünk! Mindenkinék szeretettel telten adjunk helyet a szívünkben! Ha az összes ember-

ben meglátjuk Isten jelenvalóságát, ki marad „idegen” számunkra? A mi utunkat járók ismerjék fel az egyetemes összetartozásunkat!

Az egyik versemben ez a gondolat így fogalmazódik meg:

*Mások a hozzátartozókat és
rokonokat is
magukra hagyták,
de én még az idegeneket is
szívem lakóivá tettem.*

Vegyük fontolóra, hogy mik az igazi értékeink! Egy fejlődési folyamaton megyünk keresztül, ugyanis a spiritualitást nem a mozdatatlanság, hanem a dinamikuság jellemzi. Ilyen maga a Teremtő is, aki megalkotott bennünket, aki mindannyiunk közös Forrása. Hogy lehetne az Istenhez vezető út merev, soha nem változó?

Amikor Nyugatra mentem, gyakran nekem szegeztek a kérdést: „Mester! Hiszel a konverzióban, abban, hogy a más hiteket követőknek át kell térniük a Te vallásodra?” A válaszom így hangzott: „Kedves barátaim! Én a konverzió, a hittérítés helyett csak az inverzióban, a befelé fordulásban hiszek. Soha senkinek nem tanítok olyasmit, hogy meg kellene változtatnia a vallását.” Mindenki maradjon meg a vallásában, öltözködjön a sajátos stílusa szerint, kövesse a saját hagyományait, szokásait!

Lehet, hogy meglepőnek hangzik, de az a sok gyerek körülöttem nem a fizikai rokonom, mert az egész világ összes gyermekét a magaménak tekintem. A hindu és szikh lányokat az apjuk nevében, a házasság szentségében a férjükre bízom. A mi indiai hagyományaink szerint, amíg a lányunk férjhez nem megy, vele kapcsolatban ne-

künk felelősségünk, szent kötelességeink vannak. Olyan tisztán kell átadnunk őt a férjének, ahogy őt Isten megteremtette. Egy apa módjára szoktam közreműködni a hindu lányok esküvői szertartásán, a pap lábánál, a földön ülve, miközben zajlik a tűzceremónia.

Sok fivérem csodálkozva kérdi, hogy ezt miért csinálom? Hiszen a vőlegény és a menyasszony is széken ül. A válaszom az, hogy ilyenkor egy apa szerepét vállalom magamra. Ugyanis az indiai szokások szerint a lány kezét általában az apa vagy egy idősebb rokon teszi a vőlegény kezébe, aki ezután gondoskodik róla. A szülők megbízásából néhány keresztény lány esetében is átvállaltam már az ő szerepüket a házasságkötésnél.

Az Istenimádás összes helyét felkerestem már: mecsetet, gurdwarát (szikh templom), zsinagógát, dzsain és buddhista templomot, kápolnát, és mindenütt ugyanahhoz az Isteni Nektárhoz jutottam hozzá.

Egy versem így szól erről:

*Nagyokat kortyoltam
az isteni tudás borából,
bárból is leltem arra,
és ugyanazzal a Pohárnokkal
találkoztam
minden tavernában.*

Minden imahelyen ugyanaz az isteni bor, a szeretet itala férhető hozzá. Egy templomban, mecsetben vagy egy zsinagógában is ugyanazon Fény előtt hajtunk fejet, fejezzük ki a hódolatunkat. Egyformán tiszteljük az összes szentet, vallásalapítót, látót, misztikust, prófétát, filozófust és spirituális Mestert. Minden szentírásunk, így a Guru Granth Sahib, a Bhagavad Gita, a Korán, a Biblia, a Zend-aveszta, a buddhista szent könyvek, a dzsain szentírások részesülnek egyforma megbecsülésben.

Ez a mi tanításunk alapja, és ennek is köszönhető, hogy a világ minden részéből érkeznek ide Istenkeresők. Sajnos itt az a jellemző, hogy sokat beszélünk, de sok-

kal kevesebbet váltunk valóra. Megjegyzem, hogy ez inkább a helyiekre jellemző, a Nyugatról érkezettek minél többet kívánnak gyakorlatba ültetni. Ők az utunkkal kapcsolatban minden dolgot tudományos szemlélettel közelítenek meg, és azt tapasztalom, hogy rendszeresen elvégzik a kísérleteket a testi laborban. Ha 6-8 hónap elteltével sem tapasztalnak fejlődést, megkérdik tőlem, hogy ennek mi az oka. Ilyenkor megbeszéljük, hogy a meditációs technikájuk nem megfelelő.

A két nagy szent, Hazur Baba Sawan Singh és Sant Kirpal Singh és minden korábban élt nagy Mester áldásaként közvetlen tapasztalatot szerezhethetünk Isten Fényéről és Hangjáról, a Szférák Zenéjéről.

Ezek aranyat érő momentumok az életünkben, amelyeket Isten oly kegyesen juttatott nekünk. Fontos, hogy tisztán lássuk: „Vajon a legnagyobb javunkra fordítjuk ezeket az időpillanatokot vagy nem?” Nyilván ismerjük ezeket a mondásokat: „Az idő senki fiára nem vár.” „Élni kell az alkalommal!”

A következő kérdésben rendkívül szépen, szemléletes módon fogalmazódik meg a lényeg: „Ki tudja, lehet, hogy még ma éjjel véget ér a világ?” Vagyis egyetlen pillanatot se vesztegessünk el! Az különleges áldás, ha az Istenhez vezető úton haladhatunk előre. Ha még nem tartunk itt, akkor fohászkodjunk Istenhez! Mert ahol az összes emberi erőfeszítés véget ér, kudarcot vall, az Istenhez intézett, szívből fakadó ima sikeres lesz.

Az egyik versem biztató szavai így hangzanak:

*Teljes bizonyossággal
rátalálhatsz Istenre.
Csak annyit kell tenned,
hogy adj felhajtóerőt a lelkednek!
Ő közelebb van hozzád,
mint a saját ütőered.
Csupán őszintén kell
kiáltanod Őntána.*

Iqbal pedig így fohászkodott:

*Az igazság az, hogy nem
érdemlem meg a szeretetedet.
Am kérlek, vedd figyelembe
a rendíthetetlen odaadásomat, és
a szívós, állhatatos türelmemet!*

Iqbal így töltötte a napjait. De vajon ott van-e a mi életünkben is az odaadás és a türelem? Ezek mind az Isten és a Mester adományai. Ezért ma azért imádkozom a két nagy spirituális Mesterhez – akiktől abban a hatalmas megtiszteltetésben részesültem, hogy a lótuszlábuknál ülhettem – továbbá minden korábban élt nagy szenthez és a Mindenhatóhoz, hogy bocsássák meg a hibáinkat!

Sant Kirpal Singh gyakran kihangsúlyozta: „Háromszorosan is áldottak vagyunk.” A misztika lényegi alapelve: „A szeretet először a Szeretett Lény szívéből árad ki ránk.” Ez az irántunk megnyilvánuló szeretet az Ő szívében csírázik ki. Mi mindannyian elveszett bárányok vagyunk. A Pásztor az, aki felkutat, és a lótuszlábihoz terel bennünket. Az isteni szeretet ezüstoffonálával köti meg a báránykát, és nem foglalkozik a botlásáikkal.

A tökéletes Mester felbecsülhetetlen, határtalan mennyiségű spirituális kincssel rendelkezik, és

ezeket megosztja a spirituális gyermekeivel. Valóságos csoda, hogy miközben a világi vagyon minden költéssel csökken, a benső kincseiben egyre csak gazdagodhatunk. Guru Nanak életéből fennmaradt az a történet, hogy egy takarmány-gabonát árusító boltban eladóként dolgozott. Mialatt Istenre gondolva sokkal több gabonát adott a vevőknek, mint amiért fizettek, a raktárban annak mennyisége mégis folyamatosan növekedett.

A szeretet és a kegy kincstára kimeríthetetlen. Ezekből minél többet osztanak meg a nagy Mesterek, annál több áll a rendelkezésükre. Mindannyiukhoz azért könyörgünk, hogy vessék ránk az isteni pillantásaikat, áldjanak meg bennünket, hogy sikerüljön végighaladnunk az általuk mutatott ösvényen, és még ebben az életünkben érijük el az emberi lét legmagasztosabb célját. Ez nem más, mint az önfelismerés és Isten megtalálása.

Sant Kirpal Singh

MI LEGYEN AZ URALKODÓ SZENVEDÉLYÜNK?

A külső életet csak rövid időre kaptuk meg. Fordítsuk azt a legnagyobb javunkra! Egy napon, előbb-utóbb el kell hagynunk ezt a testet. Lehet, hogy holnap, vagy amikor elhagyjuk ezt a termet, vagy az éjszakai alvásból többé nem ébredünk fel. Az alvást a halál fiatalabb testvérének nevezik.

Ragaszkodunk a testünkhöz, a világi szerzeményeinkhez, a családi, a rokon, a baráti és egyéb kapcsolatainkhoz, a külső élvezetekhez. Ha bizonyos tevékenységeket naponta megismétlünk, azok a szokásainkká válnak, azok pedig a természetünkkel, ami az életünk alappilléreivé válik...

A fizikai jellegű vágyaink miatt a kötődéseink egyre erősebbek lesznek. Szabaduljunk meg tőlük, mert a külső világhoz kötöznek bennünket! Buddha és a tizedik szikh Guru ugyanazt tanácsolta: „Légy vágy nélküli!” Ezek a földre terítenek bennünket. Az összes külső ragaszkodás forrásai a vágyaink. Természetesen csak ezeknek van megkötő hatásuk.

Ha Isten megismerésére vágyunk, akkor az Ővé leszünk, és gondtalaná válik az életünk.

Tudjuk, hogy mi fog történni velünk? Éjjel-nappal lélegzünk. A lélegzeteink meg vannak számlálva. Egyszer véget érnek. Ki- és belélegzünk, mialatt a külső világban van a figyelmünk. Nem is gondolunk arra, hogy milyen kincset pazarolunk el. Az idő nem vár senkire. Olyan ez a helyzet, mintha egy teli korsóból a víz cseppenként kigyöngyöződne. Egy napon a korsó üres lesz.

Arra gondolunk, hogy az idő múlásával idősebbek leszünk. Bizonyos értelemben azonban fiatalabbá válnunk. Ha egy embernek ötven év van elrendelve a földön, és ebből tíz elment, akkor még negyven marad, ha harminc fogyott el, húsz marad, és így tovább. Ilyen értelemben csökken az életkorunk.

Először is, legyen értelme az életünknek! A fő kérdés az, hogy mi a célunk. A legfontosabb Isten megismerése. Ahogy múlik az életünk, az időnk erre egyre kevesebb. Itt most 20-30-40-50-60 évesek ülnek együtt. Ha már elmúltunk 50 évesek, elvben is már csak kevés időnk maradt önmagunkra. Rátaláltunk Istenre? Találkoztunk már Ővele? Valóban egye-

dül Óérte élünk?

Ha igen, akkor az nagyon jó. Ha nem... akkor nagyon igyekezzünk! A kevés időnk alatt, ami még a földön hátravan, legyünk készen, mire elhagyjuk a testünket! Amikor itt lejár az időnk, a testünktől végleg meg kell válnunk. Amikor a lélegzeteink száma elfogy, akkor vajon mi lesz?

Ezek kemény tények. Nincs bennük semmi túlzás. Mi vagyunk önmagunk legjobb bírái. Kérdezzük meg magunktól: „Őszinték vagyunk? Kapcsolatba léptünk már Istennel?” A kapcsolat lehetősége Isten kegye. Nem szolgáltuk meg. Nem érdemként részesültünk belőle. Beavatottként mi már kaptunk valamit. A mi dolgunk, hogy azt továbbfejlesszük, és akkor minden nagyon jól fog alakulni.

Remélem, érzitek a szavaimban a szeretetteljes sürgetést. Minden nap, minden óra, perc és másodperc közelebb visz bennünket az utolsóhoz. Az időnk szétforgácsolódik, és még nem értük el a célt. Ha továbbra is ebben a helyzetben maradunk, akkor a külvilághoz kötöttségünk miatt vissza fogunk ide térni. Ennek az állapotnak az oka a sokféle földi óhaj, kívánság, amelyek ebbe a világba, az Isten utániak pedig Őhöz visznek bennünket. Ami az uralkodó vagyunk az életünk végén, az irányítja a további sorsunkat. Ez törvény.

Ezek nagyon egyszerű szavak. Azért jöttem, hogy ezeket tudassam veletek. Ebben a dologban mindannyian érdekeltek vagyunk. Azt hiszem, semmi olyat nem mondtam, ami nem világos, nem egyértelmű.

Sant Rajinder Singh

A FELKÉSZÜLÉS FONTOSSÁGA

Annak érdekében, hogy célba juthassunk, szükségünk van egy tervre. Enélkül nem érhetjük el azt a helyet, ahova el szeretnénk jutni. Ha a figyelmünk megmarad a külső világban – mivel nem tudjuk, hogy mi a jó nekünk – akkor valamennyi időt eltöltünk itt, ott és amott. Úgy élünk, mint a pénzmaszarvas. Az édes illat belőle árad, de mivel ezt nem tudja, mindenfelé fut, hogy rátaláljon a keresett illatra.

Ugyanez a helyzet velünk is. Be szeretnénk teljesíteni az életünk célját, de nem tudjuk, hogy az az önfelismerés és Isten megismerése. Arra gondolunk, hogy Isten megtalálása érdekében valamilyen imahelyre kell mennünk, vagy a világ egy bizonyos pontjára, amelyet sokan nagyon szentnek tartanak. Bár minden szentírás kiemeli, mégsem ébredünk rá, hogy Istent a bensőnkben találjuk meg. Ő nem kívül, hanem bennünk lakozik.

A vallások belső, ezoterikus oldala foglalkozik a lélekkel és annak spirituális szárnyalásával. Minden hagyományban létezik egy technika, amelynek segítségével megtapasztalhatjuk Isten két eredeti megnyilvánulási formáját, a Fényt és a Hangozt. Ezek segítségével lépéseket tehe-

tünk a célunk felé.

A következő keleti történet egy királyról szól. A közössége ötvenként új királyt választott, aki ennyi ideig uralta a királyságot. Amint ez az idő letelt, egy nagy dzsungelbe vitték, amely tele volt vadállatokkal, és ott a sorsára hagyták. Amikor valaki király lett, nagyon boldog volt. Ám, ahogy közeledett az ötödik év vége, teljesen kétségbeesett, hiszen tudta, hogy a dzsungelbe viszik, ahol a vadállatok martaléka lesz.

Amikor a történet hőse lett a király, tervet készített a jövőre. Titokban egy hatalmas területet megtisztított az őserdőben. Utána ezen a helyen egy gyönyörű palotát emeltek, amelyet nagy kert vett körül. Amikor lejárt az ideje a trónon, láthatóan boldog volt. Az emberek nem értették: „Minek örül? Hiszen meghalni megy a dzsungelbe.” Ő azonban tudta, hogy a terve bevált, és túl fogja élni a helyzetet, amelybe a közössége juttatta.

Egy napon fizikailag mind meghalunk. Mindenkire ez a sors vár, aki erre a földre megszületik, akár király, egy ország elnöke, egy hatalmas cég vezető tudósa, a világ legnagyobb művésze, felfedezője az illető. Ez tény. Gyermekként természetesen

még nem gondolunk a halálra. Ám, amikor a nagyszülők, a szülők, a nagynénik, a nagybácsik, a szomszédságban élők örökre eltávoznak, akkor felismerjük: „A halál egyszer értünk is eljön.” Mi történik ekkor? Elgondolkodtunk ezen valaha is? Készítünk-e tervet erre az időre, a jövőnkre? Hova fogunk menni? A Bibliában ez áll: „Az én Atyám Ott-honában sok lakóhely van.” Nekünk is helyünk van ott. Hogy fogunk oda eljutni?

Bár minden szentírás kiemeli, hogy fizikailag egy napon meghalunk, de ez nem a létezésünk vége. Vajon nem lenne értelmes dolog, hogy tegyünk valamit a lelkünkért, amíg még itt élünk? Meg kellene terveznünk, hogy a lelkünknek majd jó legyen a helyzete.

Valaki egy érdekes hirdetést tett közzé egy újságban: „Kiadó helyek vannak a mennyországban. Nincs lakbér, nem terheli jelzálog, nem kell aggódni a villanyszámlák miatt. Állandóan van fény és víz is.” Csak el kell jutnunk oda. Mindannyiunknak van egy helye a bensőben.

Tételezzük fel, hogy valaki Ausztráliában örököl egy ingatlant, mert egy ott élő rokon ráhagyta! Mit teszünk ezzel az örökséggel? Először is odautazunk, hogy megnézzük, hogy miről is van szó, milyen a hely és az időjárás ott. Ha az Adelaide-ben vagy más kellemes időjárású helyen van, akkor azt gondoljuk: „Nos, lehet, hogy ideköltözőm. Itt minden na-

gyon szép.” Az sem mindegy, hogy milyen a helyi közösség, és mit lehet ott csinálni.

Ehhez hasonló helyzetben van a lelkünk is. Vár rá a bensőben egy hely. Rajtunk múlik, hogy ellenőrizzük-e ezt. Ha nem, akkor nem tudjuk meg még az életünkben, hogy hová kerülünk a halálunk után.

Annak a gyakorlati módszerét – amelynek segítségével feltárul előttünk az isteniség – nevezhetjük csendben ülésnek, meditációnak, figyelemmel végzett imának, inverzió-nak is. A különféle hagyományokban alkalmazott technika nagyon hasonló, amelyhez a testünk és az elménk csendjére van szükségünk.

Charan Singh

TÖRTÉNETEK BABA JAIMAL SINGHRŐL

Ezt a beszámolót Baba Jaimal Singh (1838-1903) utolsó élő tanítványa, Charan Singh adta 1978. márciusában, 95 éves korában

Még semmit sem tudtam a későbbi Mesteremről, amikor volt egy kis szelídített madaram. Az egyik éjjel megette a macskánk. A nővérem éppen akkor érkezett látogatóba, és megkérdezte: „Hol van a madarad?” Amikor megtudta, milyen sorsra jutott, azt kérdezte tőlem: „Ki fog ezért megbűnhődni?”

Picit elgondolkodtam, és egyre inkább úgy éreztem, hogy gondatlan voltam. „Van rá mód, hogy lemosódjon rólam ez a bűn?” – faggattam a nővéremet. Azt felelte, hogy a közelben, egy Beas nevű faluban él egy szent, és Ő talán a Földön az egyetlen, aki egy vétket le tud mosni az emberről. Nővérem akkoriban kapta meg a Naam ajándékát Baba Jaimal Singhtől, akit ő Baba Jinak nevezett.

A bűntudatom nem hagyott nyugton, ezért megkértem a testvéremet, azonnal vigyen el Beasba. Ő eleinte tiltakozott: „Csak most érkeztem, és néhány napig maradni szerettem volna” – mondta. Végül is engedett a könyörgésemnek.

Azokban az időkben még nem álltak meg a vonatok Beasban, mivel

kicsi, jelentéktelen hely volt. Se kocsis, se busz. Így hát gyalog vagy lovon közlekedtünk. Kölcsönkértünk egy lovat, amelynek a gazdája cserébe különleges csapatit süttetett az édesanyámmal. Összekészítettük az útra-valót, és délután elindultunk. Éjszakaig körülbelül 13 km-t tettünk meg, és elértük a falut, ahol az éjszakát töltöttem. Beas már csak 5 kilométernyire volt. Másnap kora reggel ismét úton voltam. Egy falubeli lány valameddig elkísért. Már egészen közel lehettünk a derához, amikor a lány előre mutatott: „Nézd azt a nagy fát! Egy ember áll alatta. Az Baba Ji.” Elindultam felé, és Ő fekete ernyőt tartva a kezében nézett rám. Amikor odaértünk, a lány csak ennyit mondott: „Ő az.” Megérintettem Baba Ji lábát. Ő megpaskolt, és hívott: „Ott a dera, menjünk be együtt!”

Akkoriban még nem voltak téglalapú épületek a derában, csak egy-két vályogház, mivel Baba Ji csak két éve élt ott. Amikor Soami Ji (Baba Jaimal Singh Mestere) meghalt, Baba Ji elhagyta Agrát, és a Beas folyó partján telepedett le. Hosszú órákat meditált,

és addig valaki elsétált a vasútállomásra, hogy egy rúpiáért csapatit vegyen. Ő csak meditációja végeztével evett. Ha közben kiszáradtak a csapatik, vízbe áztatta őket, úgy ette meg.

Baba Ji körülbelül 175 cm magas, és igen erős izomzatú volt. Őrmesteri rangja volt a hadseregben. Az arca úgy ragyogott, hogy alig bírtam elviselni a belőle áradó fényességet. Indiai kurtát, kezelő nélküli, bő, fehér inget és pajamát viselt. Arcát rövid, fehér szálakkal tarkított fekete szakáll keretezte.

Bementünk a házába, leült az ágyára, én pedig a lábánál lévő gyékényszőnyegre. Néhány percig csendben ültünk, majd megkérdezte: „Honnan jöttél?” Elmeséltem neki, hogy mi történt, és ő csak nevetett és nevetett. Aztán azt kérdezte: „Akarsz még valamiről beszélgetni velem?” „Ahogy te akarod” – feleltem. „Nos, akkor mesélj nekem valamit!” – biztatott.

Elkezdtem: „Azt halottam, hogy az élet kerekében ezer meg ezer életfajta van. Igaz az, hogyha valaki találkozik egy szenttel, az kivezeti őt a körforgásból?” „Igen – bólintott – ha van rá vevő.” „Én az vagyok” – néztem rá bizakodón. Ő rám emelte csodálatos tekintetét, és így folytatta: „Ha nem vágyódnak a szabadságra, akkor az nem is érhető el. De én majd segítek neked.” „Sokáig tart?” – faggattam. „Majd megkérdezem a Mesteremtől, Soami Jitől” – zárta le

Baba Ji a beszélgetést.

Késő éjszaka volt. Baba Ji megkérdezte, hol alszom. Egy óránnyira volt a nővérem háza, így odamentem. Ott lakott a nővérem velem egyidős sógora is. Sokszor kérte már a beavatást Baba Jitől, aki mindig azt válaszolta: „Várj még. Majd beszélünk róla.” Elhatároztuk, hogy együtt megyünk vissza Beasba, és velünk jött nővérem férje is.

Baba Ji abban a szobában ültetett le bennünket, ahol a Guru Grant Sahibot, a szikh szentírást tartotta. Leült közénk, és beavatott bennünket az Isteni Fény- és Hangáradatba. Először elmagyarázta az elméletet, utána megtanította a szent Istenneveket. Majd beszélt a Sat Lockról, a Sach Khand feletti három szintről: Allakról, Agamról és Anamiról. Megkérdeztem. „Ezt a három nevet is ismétlem?” „Nem – mondta – majd megismered ezeket a szinteket, ha odaérsz.” Többet nem is beszélt a legmagasabb régiókról.

Már hazafelé készülődtünk, amikor megállított bennünket: „Nézzük csak! Emlékeztek-e még a Nevekre?” Szerencsémre először a másik fiút kérdezte, mert így átismételhettem őket. Láttam, mennyire örült, hogy hibátlanul soroltam fel a szent Istenneveket. Kérte, hogy gyakoroljuk, soha ne feledkezzünk meg róluk.

Kévéssel azután, hogy hazaérkeztem máris vágyódtam Baba Ji dars-hanjára. Amikor eljutottam hozzá, kértem, írjon nekem egy imát. Meg-

tette. Alig múlt el nyolc nap, megint útnak eredtem Beasba. Újabb imát kértem. Így kezdődött:

*Aki a Radhasoami (a magasztos Úr)
Naamját ismétli,
átszeli az élet óceánját.
Minden gond és nehezég elszáll,
és ő üdvösségben jár.*

Néhány nap múlva ismét felkerestem Baba Jit. „Gyermelem, ezúttal mi történt?” – kérdezte. Újra egy imát kértem. Odaadta Soami Ji egy másik imáját, és megkérdezte. „Igazán megtanulod ezeket a shabdokat, vagy csak elveszed őket tőlem?” „Hazafelé mindig megtanulom” – feleltem. Nagyon boldog volt. A következő alkalommal már újabb shabddal fogadott.

Amikor megkaptam a beavatást, a Naam ajándékát, még nagyon fiatal voltam. Elhatároztam, mindig nagy becsben fogom tartani, bármilyen csodát mutat nekem a Guru. Valahányszor valami nagyon erősen foglalkoztatott vagy vágytam valamire, leültem meditálni, és azt tapasztaltam, hogy a kívánságom hamarosan telje-

sült.

Azután egy napon hívatott Baba Ji. Így szólt hozzám: „Miféle játékba fogtál, fiam? Beleestél a csodák által keltett örömök csapdájába.” „Nem helyes az, amit teszek?” – kérdeztem. „Nem – felelte – ez olyan csoda, ami három napig tart.” Megígértem neki, hogy többé nem kérek tőle semmit.

Egy napon mégis kéréssel mérszkedtem Őhöz: „Még soha nem kaptam Tőled prashadot.” Kérdőn nézett rám: „Úgy érzed, hogy be tudod fogadni a prashadot?” „Nem tudom, Baba Ji. De Te talán képessé teszel rá.” Bement a másik szobába, és kinyitott egy dobozt, és abban egy még kisebbet. Soami Ji adta neki sok évvel azelőtt. Két ujjával egy morzsányit vett ki. „Baba Ji – kiáltottam – ez nagyon kevés!” „Azt mondod, kevés? Több, mint elég ahhoz, hogy el tudd viselni” – jegyezte meg. „Akkor most, a te jelenlétedben eszem meg.” Ezzel gyorsan bekaptam, és meglepődve mondtam: „Baba Ji, semmi sincs a számban.” Nevetett: „Valóban. Az egész testedet betöltötte. Ha elviseled, akkor is több, mint elég számodra.”

Sant Rajinder Singh

ÉLESEBB, MINT A KÉS PENGÉJE

A következő történet jól szemlélteti, hogy milyen könnyű megbántani másokat egy bántó megjegyzéssel, a meggondolatlanságunkkal, vagy azaz, hogy nem veszünk tudomást mások nehéz helyzetéről. Későn ismerjük fel ezeknek a tetteinknek a hatását.

Egy ház kerítésén át bepillantva, egy ember gondolkodás nélkül így ítélkezett: „Lusta ember lehetsz, hogy ilyen lassú tempóban kapárod a kerítetet.” Ahogy azonban közeledett a kerítéshez, hogy jobban megnézzé magának a kertészkedő embert, nagyon megdöbbsent. A kerítés fehér lécei felett meglátta, hogy a férfi tolokocsiban ülve kapál. A férfi nemhogy lusta lett volna, ellenkezőleg, erővel telítetten és állhatatosan dacolt a foggyatékosságával. Az emberünk megbánta az elhamarkodott és egóból fakadó szavait, és ráébredt, mennyire megbántotta a másik ember érzéseit.

Ugyanerről szól egy másik anekdota is. Egy asszony a tejtermékeket egy helybéli gazdától vásárolta, aki minden nap házhoz is vitte az árut. A gazda híres volt az általa előállított jó minőségű élelmiszerekről és a pontos szállításról. Egy napon a már említett asszony összejövetelet szervezett,

ahová sok vendéget várt. A gazda azonban nem érkezett meg. „Hogy teheti meg ezt velem pont egy ilyen fontos napon!” – dühöngött magában a nő.

A következő alkalommal, mikor a gazda megjelent, az asszony ordítózni kezdett vele, és nyersen lehordta a felelőtlenségéért. Amikor végre befejezte az indulatos kirohanását, a férfi halkan így szólt: „Bocsásson meg, ha keletlenetlenséget okoztam önnek, de aznap halt meg az édesanyám, és el kellett temetnem őt.”

A nő mélységesen elszégyellte magát a nyers és kegyetlen szavai miatt, és megfogadta, hogy soha többé nem beszél ilyen kemény hangon senkivel. Ráébredt, hogy sohasem tudhatjuk pontosan, milyen helyzetben van egy másik ember.

Néhányan miattunk is kerülhettek már hasonló helyzetbe, és ilyenkor legszívesebben visszaszívtuk volna, amit mondtunk, vagy elbújtunk volna szegényünkben, amiért megbántottunk másokat. Főleg, ha később felfedeztük, hogy ezeknek az embereknek okuk volt arra, amit tettek. Olykor azonnal szembesülünk a cselekedeteink hatásával, ám ez nem mindig van így. Amikor azonban elhagyjuk ezt a világot, és szemtől szembe kerülünk

az életünk összes gondolatának, szavának és tetteinek a jegyzékével, akkor döbbenünk rá igazán, hogy a figyelmetlenségünkkel milyen gyakran

okoztunk fájdalmat másoknak. Ezért fontos, hogy gyöngéden és óvatosan járjunk az élet útján. Ne bántsuk meg mások érzéseit!

GYERMEK OLDALAK

Sant Rajinder Singh

HELYETTESÍTÜK SZERETETTEL A HARAGOT!

Egyszer valaki megkérdezte Teréz anyát: „A végzett munkád során váltál-e valaha is haragossá az összes társadalmi igazságtalanságot látva magad körül Indiában és a világ más részein?” Teréz anya szép válasza így hangzott: „Miért kellene energiát pazarolnom a haragra, amikor szeretetre is fordíthatom azt?”

Teréz anya válasza olyan magasztos nézőpontot példáz, amely szerint mi is vezethetjük életünket. Naponta számos helyzetbe kerülünk, amelyek indulatot válthatnak ki belőlünk. Feldühödünk, amikor valaki megsért vagy megbánt bennünket. Esetenként attól veszítjük el a türelmünket, ha azt látjuk, hogy másokat ér sérelem. Olyan társadalmi igazságtalanságokkal is találkozhatunk, hogy az emberek egy csoportjával tisztességtelenül bánnak. Ilyen helyzetekben úgy érezhetjük, hogy valami rosszat követtek el. Nem tudjuk figyelmen kívül hagyni azt, ami történik. A különbség abban van, hogyan reagálunk az igazságtalanságra. Megvan a képességünk arra, hogy válasszunk. Válaszolhatunk haraggal, vagy legyőzhetjük azt, és szeretettel helyettesíthetjük.

Rengeteg a harag és erőszak a világban. Minden városban, faluban és otthonban könnyen kirobban a harag. A méreggel teli válasz pedig olaj a tűzre. Miként fékezhetnénk meg a tüzet, ha szítjuk a lángokat? Még több tűz hozzáadásától nem várhatjuk a harag megszűntét. A harag hevét csak szeretettel csillapíthatjuk le.

Ahelyett, hogy még több indulatos szóval toldanánk meg egy vitát, inkább nyújtsuk át a kedvesség balzsamát, hogy lehűtsük vele mások felindulását. Ne mérgezzük a légkört a haragos gondolatok vibrációjával! Inkább szeretetteljes gondolatokkal tisztítsuk meg azt!

A haragos reagálással rengeteg energiát veszítünk. Ez könnyen kiszipolyoz, kimerít bennünket. Ám, ha az energiánkat szeretetteljes válaszra fordítjuk, nemcsak harmóniát teremtünk, hanem fel is töltődünk ettől a szeretettől. Amikor szeretetteljesen cselekszünk, megnyitjuk az ajtót Isten szeretete előtt, amely ránk árad, megtölt és felemel bennünket.

A következő alkalommal, amikor igazságtalan, méltánytalan helyzetben találjuk magunkat, dühös kifakadás helyett éljünk a szeretetteljes válaszadás lehetőségével! Mind a szituációban, mind a saját közérzetünkben megfigyelhetjük a pozitív válaszuk kedvező hatását.

Elég harag van a világban. Mi inkább hozzunk harmóniát és békét a világba! Győzzük le az erőszakot szeretettel! Azt fogjuk tapasztalni, hogy ennek a magatartásnak a jótéteményei fodrozódó hullámokként tovaterjednek, és a környezetünk, a közösségünk, a társadalmunk a béke kikötőjévé válik a világban.

Sant Rajinder Singh

MINDIG TÖREKEDJ A LEGJOBBRA!

Gyermekek kérdései a chicagói satsangon

Kérdés: *Mit jelent az „Édes az Ő akarata?” kifejezés?*

Mester: Amikor teszünk valamit, és különféle eredmények várhatók, helyes, ha azt mondjuk: „Édes az Ő akarata!” Tétélezzük fel, hogy valóban keményen dolgozunk azért, hogy egy sportversenyt megnyerjünk! Ehelyett veszít a csapatunk. Megállapítjuk, hogy nincs olyasmi, amit ne tettünk volna meg a győzelemért. Ilyen esetben mondjuk azt: „Édes az Ő akarata!”

Ez azt jelenti, hogy hiszünk abban: az történt, aminek történnie kellett. Mi megtettük, ami tőlünk tellett, és a többi Isten kezében hagyjuk. Ha fáradhatatlanul dolgoztunk, de az eredmények mégsem úgy alakultak, ahogy reméltük, emiatt ne aggódjunk! Továbbra is igyekezzünk a legjobb képességeink szerint tenni a dolgunkat, és fogadjuk el, ha a várakozásunktól eltérő lesz a munkánk gyümölcse!

Tanuljunk szorgalmasan, és igyekezzünk, hogy nagyon jó eredményeket sikerüljön elérnünk! Ám, ha mégsem a terveink szerint alakulnak a dolgaink, fo-

gadjuk el ezt, mint Isten akaratát! Azért használjuk az „édes” szót, mert Isten akarata valóban ilyen.

Ha számunkra váratlan fordulatok következnek be az életünkben, tekintsük őket Isten döntésének. Ne aggódjunk, hiszen minden történés összhangban van az Ő akaratával. Lehet, hogy ezt akkor nem értjük, ám idővel felismerjük, hogy bármi következett be, az a mi legnagyobb javunkat szolgálta. Ott a fény az alagút végén. Tanuljuk meg: akármilyen érzés bennünket, Isten oltalmazó keze velünk van, és mindig a lehető legjobbat nyújtja nekünk!

Kérdés: *Miért válnak boldogtalanok az emberek?*

Mester: Legnagyobbrészt akkor boldogtalanok az emberek, amikor a dolgok nem a kívánságaik szerint folynak. Azt szeretnék, ha az események egy bizonyos módon mennének végbe. Ha azok az elvárásaiktól eltérő módon alakulnak, szerencsétlennek érzik magukat.

Bizonyos dolgok az elmúlt életeinkben okozott karmáink miatt következnek be. A múltbeli gondolataink, szavaink és tetteink miatt ebben az életünkben különféle helyzeteken megyünk keresztül. A jelenlegi életünkben bizonyos események e karmák következményei. Előfordulhat, hogy a legjobb erőfeszítéseink ellenére valami másképp történik, mint reméltük. Tegyük meg a tőlünk telhető legjobbat, de az eredményt hagyjuk Isten kezében!

Miközben felnövünk, törekedjünk a legjobbra, de ne aggódjunk amiatt, hogy mi lesz belőle! Ez nem azt jelenti, hogy úgy hagyjunk mindent Istenre, hogy semmiféle erőfeszítést nem teszünk. Dolgozzunk keményen, szorgalmasan, tegyük meg, amire csak képesek vagyunk, és utána vállaljuk fel az eredményt!

Ha megtanuljuk, hogy mindig a legnagyobb erőfeszítést tegyük, és annak gyümölcsét mindig elfogadjuk, akkor nem válunk szomorúvá, nem aggódunk, hanem boldogok maradunk.

